

РЕШЕНИЕ

№ 1087

гр. София, 22.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав,
в публично заседание на 04.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Дора Тинчева, като разгледа дело номер **9158** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 118, ал. 1 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба с вх. № Ц1012-21-751/14.09.2020г. по описа на ТП на НОИ С.-град от Д. А. А. с ЕГН [ЕГН] чрез адв.Р. Р. със съдебен адрес: [населено място], ж.к „Лагера“, [жилищен адрес] офис на партерен етаж, срещу Решение № 1040-21-540/17.08.2020г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № 214-00-2311-3/20.05.2020 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица по чл.54ж ал.1 от КСО, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 9 лв. дневно считано от 04.03.2020 г. до 03.11.2020 г. на основание чл. 54а, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62 от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г.

В жалбата е посочено, че оспореното решение е незаконосъобразно и се иска същото да бъде отменено. Сочи се, че при определяне размерът на паричното обезщетение за безработица, следва да се вземе предвид и осигурителният доход, получаван от жалбоподателя във Великобритания. Неправилно административният орган е приложил разпоредбата на чл.62 параграф 1 от Регламент /ЕО/ № 883/2004г. Твърди се, че същата е нищожна /писмена молба от 16.12.2020г., приложена на лист 62-от делото/ Претендират се разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се явява и не се представлява. От процесуалния му представител, адв. Р., е постъпила молба, в която заявява, че

поддържа подадената жалба и моли тя да бъде уважена, излага подробни съображения по същество. Претендира разноски.

Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град – в съдебно заседание не се явява, представлява се от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Представя писмени бележки.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заявление декларация вх. № 214-00-2311-1/06.03.2020г. жалбоподателката е поискала отпускане на парично обезщетение за безработица по реда на КСО. Към заявлението си е приложила декларация относно определяне на пребиваване във връзка с прилагане на чл. 65 (2) от Регламент /ЕО/ № 883/2004 г., копие на преносим документ /ПД/ U1, с който са удостоверени осигурителни периоди от 10.04.2011г. до 24.10.2015г. и от 09.04.2017г. до 27.11.2019г., издадено от компетентната институция на Великобритания, както и удостоверение за лична платежна сметка.

На 06.03.2020 г. на жалбоподателката е връчено писмо изх. № У-214-00-2311-1/06.03.2020 г., с което ѝ е върнато за корекция копие от акт за прекратяване на правоотношението с [фирма] за уточняване на основанието за прекратяване на правоотношението с дружеството.

С Разпореждане № 214-00-2311-1/09.03.2020г. на ръководителя на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С.-град на основание чл. 54г, ал. 4 от КСО, производството по отпускане на парично обезщетение за безработица е спряно до подаване на информация по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от осигурителя [фирма] за м. 02 и м. 03.2020 г.

На 20.03.2020 г. от жалбоподателката е представено копие от Заповед № 01-20/02.03.2020 г., издадена от осигурител [фирма], видно от която трудовото ѝ правоотношение е прекратено на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, считано от 04.03.2020 г.

С Разпореждане № 214-00-2311-002/19.05.2020 г. на ръководителя на осигуряването за безработица на основание чл. 55 от АПК е възобновено производството по заявление за отпускане на парично обезщетение за безработица, тъй като е подадена информация от осигурител [фирма] по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за м. 02 и м. 03.2020 г.

В хода на административното производство е установено, че след прекратяване на осигуряването на Д. А. във Великобритания, видно от регистъра на трудовите договори, същата е сключила на 27.01.2020г. трудов договор с осигурител [фирма], който е прекратен считано от 04.03.2020 г. По реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в Р. от [фирма] са подадени данни за жалбоподателката за периода 27.01.2020г.-02.03.2020г., включително – 26 работни дни и осигурителен доход в размер на 388,88 лв.

Издадено е Разпореждане № № 214-00-2311-3/20.05.2020г., от ръководителя на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С.-град, с което на лицето е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 9 лв. дневно считано от 04.03.2020 г. до 03.11.2020 г. на основание чл. 54а, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62 от Регламент № 883/2004г.

Разпореждането е оспорено по административен ред, като е потвърдено с Решение № 1040-21-540/17.08.2020г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения в чл. 118, ал. 1 от КСО 14-дневен преклузивен срок, от лице, имащо интерес от оспорване и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което е допустима.

Съобразно задължението на съда по чл. 168 ал. 1 от АПК настоящият състав следва да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган в рамките на предоставените му правомощия съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО. Потвърденото Разпореждане № 214-00-2311-3/20.05.2020 г. също е издадено от компетентен орган, ръководител на осигуряването за безработица при ТП на НОИ С. град, въз основа на заповед № 1015-21-279/18.12.2019г., представена и приета като доказателство по делото.

Оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане отговаря на изискванията на чл. 117, ал. 5 от КСО, във връзка с чл. 59, ал. 2 от АПК, посочени са фактически и правни основания за издаването им. Същите са издадени при спазване на законоустановената форма. При издаването им не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

Република България е част от ЕС и като такава е длъжна да прилага европейските правила за координация на системите за социална сигурност на държавите членки на Съюза, като всяка членка е свободна да решава кои категории лица подлежат на осигуряване съгласно нейното законодателство; кои са осигурените социални рискове; какви обезщетения се отпускат и при какви условия; как се изчислява размера на обезщетенията и т.н.

Разпоредбите на ЕС определят общите правила и принципи, които трябва да бъдат спазвани от всички национални органи, институции за социална сигурност и от съда, при прилагането на националните закони, като към настоящият момент тези общи правила и принципи се съдържат в Регламент(ЕО) № 883/2004 на Европейския парламент и на Съвета от 29.04.2004 г. за координация на системите за социална сигурност, в сила от 01.05.2010 г., както и в Регламент (ЕО) № 987/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 16.09.2009 г. за установяване на процедурата за прилагане на Регламент (ЕО) № 883/2004 г. Като източник на вторичното право на ЕС регламентът се прилага пряко, т.е съдържащите се в регламента правила, като нормативни разпоредби с обща правна сила, са пряко приложими във всички държави - членки (чл. 288 от ДФЕС) и са задължителни за спазване от националните органи и администрации, от институциите за социална сигурност и от съдилищата, и имат приоритет в случаите на противоречие с разпоредби от националните законодателства. Съгласно чл. 3 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г. разпоредбите му се прилагат към всички законодателства (по см. на чл. 1, параграф "л"), относно посочените клонове на социална сигурност (обезщетения и помощи) в т.ч. и относно обезщетенията за безработица (чл. 3, параграф 1, б. "з").

Няма спор по делото, че жалбоподателката като гражданка на държава - членка на ЕС, е лице, спрямо което намира приложение Регламент (ЕО) № 883/2004 г. (чл. 2 от Регламента). Неоснователно е направеното в жалбата възражение за неприложимост на Регламент /ЕО/ № 883/2004 г., като се сочи, че същият има дискриминационен характер е нищожен.

С Регламент (ЕО) № 883/2004 г. са въведени материалноправните правила, принципи и разпоредби в сферата на координацията на системите за социална сигурност на държавите членки. Механизмът на координация на системите за социална сигурност, включващ и обезщетенията за безработица, се основава на четири основни принципа: определяне на приложимото законодателство; равенство в третирането; сумиране на периоди на заетост, осигуряване или пребиваване и износ на обезщетения. По отношение на обезщетенията за безработица общият принцип за определяне на приложимото законодателство е, че лице, упражняващо доходоносна дейност, следва да принадлежи към схема за социална сигурност на държавата, на чиято територия е заето или самостоятелно заето. Специални правила, представляващи изключения от общия принцип, че държавата - членка по последна заетост като компетентна държава отговаря за предоставянето на обезщетения за безработица, са регламентирани в чл. 65 от Регламент (ЕО) № 883/2004 г.

Според чл. 62, § 1 от Регламент № 883/2004 г., компетентната институция на държава-членка, чието законодателство предвижда изчисляването на обезщетенията да се основава на размера на предишното трудово възнаграждение или професионален доход, отчита изключително трудовото възнаграждение или професионалния доход, получавани от заинтересованото лице при последната му работа по трудово правоотношение или като самостоятелно заето лице съгласно посоченото законодателство. Съгласно § 2 на същата разпоредба, параграф 1 се прилага също когато законодателството, прилагано от компетентната институция предвижда специален изискуем осигурителен период за определяне на трудовото възнаграждение, служещо за база за изчисляване на обезщетенията и когато за целия или за част от този период спрямо заинтересованото лице се е прилагало законодателството на друга държава-членка.

Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО, право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването и които:

1. имат регистрация като безработни в Агенцията по заетостта;
2. не са придобили право на пенсия за осигурителен стаж и възраст в Република България или пенсия за старост в друга държава или не получават пенсия за осигурителен стаж и възраст в намален размер по чл. 68а или професионална пенсия по чл. 168;
3. не упражняват трудова дейност, за която подлежат на задължително осигуряване по този кодекс или по законодателството на друга държава, с изключение на лицата по чл. 114а, ал. 1 от Кодекса на труда.

Според чл. 54б, ал. 1 от КСО, дневното парично обезщетение за безработица е в размер 60 на сто от среднодневното възнаграждение или среднодневния осигурителен доход, върху който са внесени или дължими осигурителни вноски във фонд "Безработица" за последните 24 календарни месеца, предхождащи месеца на прекратяване на осигуряването, и не може да бъде по-малко от минималния и по-голямо от максималния дневен размер на обезщетението за безработица.

Съгласно чл. 54б, ал. 2 от КСО, минималният и максималният дневен размер на обезщетението за безработица се определят ежегодно със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване. С нормата на чл. 11, ал. 1 от Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за 2020 г., се определя следният дневен

минимален размер на обезщетението за безработица за 2020 г.:

1. от 1 януари до 30 септември - 9,00 лв.;
2. от 1 октомври до 31 декември - 12,00 лв.

За придобиване правото на парично обезщетение за безработица, съгласно чл. 54а от КСО, се изисква лицето да е осигурено за безработица най.малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. При определяне на осигурителния стаж от административния орган са приложени всички относими разпоредби.

Съгласно чл. 61, § 1 от Регламент № 883/2004 г., компетентната институция на държава-членка, чието законодателство поставя придобиването, запазването, възстановяването или продължаването на правото на обезщетения в зависимост или от завършването на периоди на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост зачита, доколкото е необходимо, периодите на осигуряване, заетост или самостоятелна заетост, завършени съгласно законодателството на всяка друга държава-членка, като завършени съгласно прилаганото от нея законодателство.

Според чл. 54а, ал. 2, т. 4 от КСО, за придобиване право на парично обезщетение по ал. 1 се зачита и времето, зачетено за осигурителен стаж по законодателството на друга държава на основание на международен договор, по който Република България е страна или на европейските регламенти за координация на системите за социална сигурност. Времето, което се зачита осигурителен стаж по законодателството на Великобритания е определено въз основа на представения със заявлението преносим документ /ПД/ U1, с който са удостоверени осигурителни периоди от 10.04.2011 г. до 24.10.2015 г. и от 09.04.2017 г. до 27.11.2019 г., издадено от компетентната институция във Великобритания. В този смисъл, осигурителният стаж във Великобритания е бил съобразен от административния орган, тъй като без него лицето не би имало право на исканото обезщетение.

Относно осигурителния стаж в България са извършени служебни проверки, като видно от регистъра на трудовите договори, жалбоподателката е сключила на 27.01.2020 г. трудов договор с осигурител [фирма], който е прекратен считано от 04.03.2020 г. Правото на отпускане на парично обезщетение за безработица е преценено въз основа на сумираните осигурителни периоди във Великобритания и България, като правилно е прието, че лицето има право на заявеното обезщетение.

Правилно е определен и размерът на дължимото обезщетение, в съответствие с нормите на чл. 62, § 1 и § 2 от Регламент № 883/2004 г., като е взет предвид осигурителния доход при последната трудова заетост на лицето, която е по българското законодателство. Касае се за последна осигурена заетост на жалбоподателя преди упражняването на правото на парично обезщетение за безработица, която в случая е в Република България, а за съответния период няма спор, че лицето е подлежало на осигуряване по чл. 4, ал. 1 КСО. В този смисъл е и константната съдебна практика на ВАС по сходни казуси – Решение № 17332/17.12.2019г. по адм.дело № 4476/2019г. по описа на ВАС-VI-то отделение, Решение № 8501/25.06.2018г. по адм.дело № 3363/2018г. по описа на ВАС –VI-то отделение, Решение № 3022/09.03.2018г. по адм.дело № 10662/2017г. по описа на ВАС –VI-то отделение.

В хода на административното производство при служебна проверка е установено, че по реда на чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО в Р. от [фирма] са подадени данни за жалбоподателката за периода 27.01.2020-02.03.2020 г., включително – 26 работни дни

и осигурителен доход в размер на 388,88 лв.

За посочения период работните дни са 26, поради което среднодневния осигурителен доход, от който следва да се определи размерът на паричното обезщетение е $388,88:26=14,92$ лв. 60 % от този доход е сумата от 8,95 лв., която е под законоустановения минимален размер на паричното обезщетение за безработица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване от 9,00 лв. Правилно административният орган е определил дневен размер на паричното обезщетение за безработица в законоустановения минимум от 9.00 лв., съгласно изискването на чл. 54б, ал. 1 от КСО.

Според чл. 54в, ал. 1 от КСО, паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, за срок, определен според продължителността на осигурителния стаж, по време на който лицата са били осигурени за безработица, за времето след 31 декември 2001 г., както следва: от 7 години и 1 ден до 11 години – 8 месеца. Видно от административната преписка, осигурителният стаж на лицето е 7 години и 2 месеца, поради което периодът на изплащане на обезщетението е определен в съответствие с изискването на чл.54в, ал. 1 от КСО.

С оглед изложеното, съдът приема, че оспореното решение, както и потвърденото с него разпореждане са законосъобразни, а подадената жалба следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл.143, ал. 4 от АПК, определено на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 61 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба с вх. № Ц1012-21-751/14.09.2020 г. по описа на ТП на НОИ С.-град на Д. А. А. чрез адв. Р. със съдебен адрес: [населено място], ж.к. „Лагера“, [жилищен адрес] срещу Решение № 1040-21-540/17.08.2020 г., издадено от директора на ТП на НОИ С.-град, потвърждаващо Разпореждане № 214-00-2311-3/20.05.2020 г., издадено от ръководителя на осигуряването за безработица по чл.54ж ал.1 от КСО, с което на жалбоподателя е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 9 лв. дневно считано от 04.03.2020 г. до 03.11.2020 г. на основание чл. 54а, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО и чл. 62 от Регламент № 883/2004 г.

ОСЪЖДА Д. А. А. с ЕГН [ЕГН] с адрес: [населено място], [улица], вх. А, ет. 5, ап. 14 да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване съгласно чл.119 от КСО (изм., бр. 94 от 2019 г.)

СЪДИЯ: